

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: R. R.
proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje
Odbor cizinecké policie Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
Věkoše 416 503 41 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2022, č. j. KRPH-84794-50/ČJ-2022-050022-SV, o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění za účelem správního vyhoštění.

Žalobní argumentace

2. Žalobce v úvodu žaloby odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, z níž dovodil, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. A

konstatoval, že pokud žalovaný posuzoval, zda je třeba prodloužit dobu zajištění, bylo třeba posuzovat, zda jsou důvody dány v době vydání tohoto rozhodnutí a nelze vycházet ze stavu, který jste byl dán při rozhodnutí o samotném zajištění. Tento postup totiž absolutně nepřipouští změnu okolností, prodloužování doby zajištění se tak stává pouze formálním úkonem, který se každým novým rozhodnutím o prodloužení doby zajištění může více a více vzdalovat realitě.

3. Dále žalobce uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zopakoval své důvody původního rozhodnutí o zajištění a nezabýval se tím, zda neexistují nové skutečnosti a neprovedl žádné úkony směřující k takovému zjištění. Žalobce tak poukázal na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které neobsahuje žádné aktuální informace, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění právě do doby 3. 12. 2022. Žalovaný naopak uvedl, že dosud při zajištění žalobce nedošlo k jakémukoliv posunu a dle sdělení ŘSCP bude toto ověřování totožnosti nadále probíhat, přitom z rozhodnutí vyplývá, že se nedaří vůbec navázat kontakt s libanonskou ambasádou, od které pod celou dobu nepřišla žádná odpověď.
4. S ohledem na to, že při prodloužení zajištění dochází i nadále k omezování osobní svobody musí být dle žalobce na veškeré okolnosti tohoto zajištění brán největší zřetel. Dále uvedl, že žalovanému nebrání nic v tom, aby zajištění žalobce provedl na kratší dobu a teprve poté, kdy nebude možné vyhoštění realizovat, toto zajištění prodloužovat, pokud budou existovat zákonné důvody.
5. Žalobce dále zdůraznil, že žalovaný vůbec neodůvodnil konkrétní délku prodloužení, pouze uvedl, že tato délka je přiměřená.
6. Dále žalobce konstatoval, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno správné ustanovení, podle kterého došlo k prodloužení zajištění. Odkázal přitom na ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z tohoto ustanovení dovodil, že každý výrok ve správním rozhodnutí musí být opřen o konkrétní právní ustanovení, ze kterého vyplývá daný závěr a podle čeho bylo rozhodnuto. Napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti neobsahuje. Pokud žalovaný odkázal na ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak učinil nesprávně. Svoje stanovisko opíral žalobce o judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 8 As 141/2012-57) a dále o komentář ke správnímu řádu. Zdůraznil, že pokud napadené rozhodnutí neobsahuje ust. § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve výrokové části, ale ani v jeho odůvodnění, způsobuje tento nedostatek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce upozornil na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2022, č. j. 56 A 1/2022-14.

I. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že okruh podmínek, za kterých může dojít k zajištění cizince, stanoví zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve svém § 124. Podle tohoto ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince z určitých zákonem stanovených důvodů tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
8. Uvedený zákon také stanoví povinnost policie zvažovat při rozhodování o zajištění cizince nejprve otázku, zda by nebylo na místě užít mírnějšího prostředku – zvláštního

opatření za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření“). Tento zákon připouští čtyři formy zvláštních opatření ve smyslu § 123b citovaného zákona, kdy v napadeném rozhodnutí je podrobně popsáno, proč v daném případě nebylo možno využít daných zvláštních opatření.

9. Dále žalovaný uvedl, že v případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy, nebo které během řízení vyšly najevo. Je nesporné, že žalobce na území České republiky pobýval vědomě bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, kdy na území cestoval v úkrytu v nákladovém prostoru nákladního vozidla. Žalobce ve své žalobě uvádí, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující *„skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí“* a žalovaná strana *„toliko zopakovala své důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda existují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění“*. Žalobce dále uvádí, že: *„žalovaná navíc vůbec neodůvodňuje konkrétní délku prodloužení zajištění, ale pouze stanovuje délku do 3. 12. 2022 s odůvodněním, že tato délka je přiměřená“*.
10. Žalovaný ve vazbě na tuto námitku upozornil na skutečnost, že žalobce vědomě a úmyslně porušil právní normy České republiky a členských států Evropské unie tím, že na území vstoupil bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Žalobce si musel být vědom, že toto jeho jednání bude v případě jeho zjištění na území řešeno příslušnými státními orgány v souladu s platnou národní a evropskou legislativou. V tomto konkrétním případě vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a zajištěním žalobce za účelem realizace jeho správního vyhoštění. Správní orgán má za to, že žalobce vstoupil na území vědomě bez cestovního dokladu a to především z důvodu znesnadnění ba přímo znemožnění realizace jeho návratu do domovského státu v případě jeho zajištění na území. V průběhu správního řízení o vyhoštění a po dobu strávenou v zajištění žalobce nepodnikl žádné kroky k tomu, aby se pokusil zlegalizovat svůj pobyt na území nebo se pokusil získat svůj platný cestovní doklad. Stejně tak žalobce správnímu orgánu po celou dobu zajištění nepředložil žádné relevantní podklady, které by mohl správní orgán posoudit a zvážit ve vztahu k nutnosti trvání zajištění žalobce. Žalobce zaslal pouze Žádost o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, která byla postoupena na ŘSCP. Této žádosti nebylo vyhověno. Žalovaný naopak sám aktivně na ŘSCP zjišťoval, zda je stále možná realizace vyhoštění.
11. Žalovaný se důrazně ohradil proti argumentaci žalobce, podle které žalovaný *„toliko zopakoval své důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda existují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění“*. Po celou dobu zajištění žalobce bylo zkoumáno, zda-li trvají důvody zajištění, k čemuž byl vždy vyhotoven úřední záznam, který je součástí správního spisu, a z nichž vyplývá závěr, že tyto důvody trvají, jak je ostatně uvedeno v odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Žalovaný měl tak za to, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění řádně zdůvodnil důvody pro prodloužení zajištění. Paušalizujícím zdůvodnění doby, absence odhadu žalovaného o délce provedení každého specifického úkonu (doba komunikace se zastupitelským úřadem, ověření totožnost, vydání cestovního dokladu apod.) se již v minulosti zabýval Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44.

12. Žalobce dále dle žalovaného uvádí, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedena veškerá relevantní ustanovení, zejména ustanovení § 125 odst. 2) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále uvádí, že prodloužení zajištění pouze dle § 125 odst. 1) zákona o pobytu cizinců je chybné. Žalovaný k tomu uvádí, že ustanovení § 125 odst. 2) zákona o pobytu cizinců opravdu není uvedeno v napadeném rozhodnutí. V ustanovení § 125 odst. 1) se uvádí, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Dále je zde uvedeno, že policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě 6 první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění (dále jsou uvedeny důvody). Vzhledem k tomu, že žalobce je plnoletý (nar. 1. 1. 1999) a žalovaný neprodlužoval dobu zajištění nad 180 dnů (prvotní zajištění cizince dle zák. č. 326/1999 Sb. dne 8. 8. 2022), měl žalovaný za to, že absence ustanovení § 125 odst. 2) zákona o pobytu cizinců v napadeném rozhodnutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k tomu, že si správního orgánu zajistil před vydáním rozhodnutí veškeré, jemu dostupné podklady, žalovaný považuje zdůvodnění lhůty uvedené v rozhodnutí o zajištění za dostatečné.
13. Dále žalovaný zdůraznil, že si je vědom mimořádné povahy institutu zajištění cizince za účelem vyhoštění a jeho povinnosti v každém případě individuálně posuzovat, zda nestačí zvolit alternativní prostředky, které nezasáhnou do práv cizince tak intenzivně, jako zajištění. Žalovaný má za to, že uvedená zvláštní opatření by se zcela míjela účinkem, a proto k jejich uplatnění tentokrát nepřistoupil. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nebyl nikdy schopen či ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování.
14. Žalovaný dále uvedl, že není oprávněn rozhodovat o zvláštních opatřeních, která účastník není schopen či ochoten plnit. Současně v daném případě existovala odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho správního vyhoštění. Proto žalovaný tentokrát rozhodl, že uložení zvláštního opatření by bylo neúčinné. Skutečnost, že žalovaný dospěl ke shora citovanému závěru, tedy že v případě žalobce k realizaci vyhoštění uložení zvláštního opatření nebude postačovat, neznamená, že by jeho aplikaci a priori vyloučil, ba naopak. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z konkrétního jednání žalobce a posoudil jeho věc v souladu se zásadou individualizace. Při svém rozhodování vycházel zcela správně z požadavku, dle něhož uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu 10 Azs 102/2016, dle něhož nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci zvláštních opatření nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu může cizince zajistit. Tento přístup by byl zjevně neúčelný.
15. Ve světle shora uvedených skutečností, byl žalovaný toho názoru, že chování žalobce dostatečným způsobem prokazuje důvodnou obavu, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, přičemž současně existuje důvodná obava, že se před

správním orgánem bude na území skrývat, respektive bude chtít neoprávněně vycestovat do Německa tím mařit a ztěžovat ukončené řízení o správním vyhoštění. Z těchto důvodů žalovaný přistoupil na místo uložení mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření přímo k prodloužení zajištění žalobce.

16. Žalovaný rovněž připomenul, že dne 27. 10. 2022 opětovně provedl prověrku stavu věci a realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce do Libanonu, kdy bylo telefonicky komunikováno s kpt. Bc. D. V. z Ředitelství služby cizinecké policie, odboru správních činností, oddělení zjišťování totožnosti, evidence nežádoucích osob a vyhoštění, který žalovanému sdělil, že stále probíhá komunikace s příslušnými úřady Libanonu. Konkrétně dne 27. 10. 2022 proběhl telefonický rozhovor mezi kpt. Bc. V. a zástupcem zastupitelského úřadu Libanonu v Praze. Dle pracovníka zastupitelského úřadu Libanonu byly veškeré podklady k ověření totožnosti žalobce včas zaslány do Libanonu. Do současné doby nebyla ovšem ze strany libanonských úřadů totožnost ověřena a celá věc byla urgována k rychlejšímu vyřízení celé věci (ověření totožnosti a následnému vydání náhradního cestovního dokladu žalobce). Nelze však určit přesné datum vyřízení požadavku na ověření totožnosti žalobce. Zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění z území dle zákona o pobytu cizinců úzce souvisí se zjištěním a ověřením totožnosti ze strany libanonských úřadů, jejichž činnost nemůže žalovaný žádným způsobem ovlivnit a urychlit. Žalovaný tak konstatoval, že důvody zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců i nadále trvají.

II. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
18. Ze skutkových okolností projednávané věci vyplynulo, že dne 6. 8. 2022 v ranních hodinách byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň na silnici u obce Strání v okrese Uherské Hradiště v blízkosti státních hranic se Slovenskou republikou a to spolu s dalšími cizinci. Hlídka OPKPE Zlín následně provedla pobytovou kontrolu posádky vozidla dle § 167 odst. 1, písm. d) zákona o pobytu cizinců, při které byl žalobce vyzván k prokázání totožnosti. Na výzvu k prokázání totožnosti žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu na území České republiky, tudíž žalobce vstoupil a pobýval na území České republiky bez oprávnění ke vstupu. Žalobce uvedl svoje jméno, datum narození a státní příslušnost. Prověrkou daktyloskopických otisků žalobce v evropské databázi žadatelů o mezinárodní ochranu EUODAC nebylo zjištěno, že by byl v minulosti žadatelem o mezinárodní ochranu, případně v současné době probíhalo s jeho osobou řízení o mezinárodní ochraně. Prověrkou v informačních systémech Policie České republiky a Ministerstva vnitra České republiky bylo zjištěno, že nemá žádné platné povolení k pobytu, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky.
19. Na základě uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 7. 8. 2022 zahájeno dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119

odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Současně bylo s žalobcem zahájeno dle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 8. 2022 byl s žalobcem sepsán Protokol o výsledku účastníka a dne 8. 8. 2022 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, bod 4 zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2022. Následně bylo vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odstavec 1 písm. b) uvedené právní úpravy, které nabylo právní moci dne 8. 8. 2022.

20. Dále krajský soud zjistil, že dne 8. 8. 2022 byla na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, zaslána žádost o ověření totožnosti žalobce na příslušný zastupitelský úřad. Dne 16. 9. 2022 byl sepsán správním orgánem úřední záznam ke zkoumání důvodů zajištění žalobce s výsledným zjištěním, že důvody trvají. Stejně tak dne 29. 9. 2022 byl sepsán správním orgánem další úřední záznam ke zkoumání důvodů zajištění žalobce, opět se zjištěním, že důvody trvají. Dne 3. 10. 2022 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ustanovením § 124 odst. 3 této právní úpravy. Dne 27. 10. 2022 provedl žalovaný prověrku stavu věci a proveditelnosti výkonu správního vyhoštění do Libanonu cestou Ředitelství služby cizinecké policie, její průběh zachycuje úřední záznam.
21. Postup žalovaného ve shora předestřené správní řízení hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců. Jeho ustanovení § 124 odst. 1 stanoví, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést, anebo vyjádřil úmysl území neopustit, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu rodiny, či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
22. Krajský soud má za to, že žalovaný v uvedeném správním řízení postupoval v souladu se shora naznačenou právní úpravou, a proto nelze považovat podanou žalobu za důvodnou.
23. Z ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá oprávnění policie dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. K tomu lze v první řadě konstatovat, že žalovaný

postupoval v souladu se zásadami správního řízení a vyhověl požadavkům správního řádu na jednotlivé náležitosti rozhodnutí, když ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl vzpomínané ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve vazbě na ust. § 124 odst. 1 uvedené právní úpravy. Pokud žalobce upozorňuje, že napadené rozhodnutí mělo obsahovat odkaz na ust. § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nelze této námitce přisvědčit. Z průběhu správního řízení je totiž zřejmé, že žalovaný neprodložoval dobu zajištění nad 180 dnů, když rozhodnutí o zajištění bylo datováno ke dni 8. 8. 2022 a k samotnému prodloužení došlo vydáním rozhodnutí dne 3. 10. 2022. Žalovaný tak splnil požadavek daný ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby přistoupil k aplikaci ust. § 125 odst. 2 uvedené právní úpravy, která zahrnuje oprávnění prodloužovat dobu trvání zajištění i nad dobu stanovenou v odst. 1. Pokud tedy žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí ust. § 125 odst. 2 uvedené právní úpravy neuvedl, postupoval v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné. Naopak lze konstatovat, že žalovaný dostal požadavkům správního řádu, když ve výrokové části rozhodnutí odkázal mimo jiné na ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které policii opravňuje, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, dobu trvání zajištění prodloužit.

24. Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, dle níž se žalovaný nezabýval tím, zda existují nové skutečnosti pro zajištění žalobce. Prvně je třeba zdůraznit, že žalobce po celou dobu zajištění nepředložil žalovanému žádné relevantní podklady, které by mohly být ve správním řízení zváženy ve vztahu k nutnosti trvání zajištění žalobce. Žalobce zaslal pouze Žádost o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Nelze přehlédnout, že naopak žalovaný sám aktivně na ŘSCP zjišťoval, zda je stále možná realizace vyhoštění. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že po celou dobu zajištění žalobce bylo zkoumáno, zda-li trvají důvody zajištění, svědčí o tom úřední záznamy ve spise založené a tento postup je patrný i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je v tomto směru řádně zdůvodněno. Žalovaný v něm uvádí, že „*Tímto rozhodnutím o prodloužení Vašeho zajištění byla stanovena doba trvání zajištění do dne 3. 12. 2022, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění cizince, a s ohledem na výše uvedená sdělení ŘSCP, je prodloužení Vašeho zajištění nezbytné k pokračování přípravy Vašeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie zpět do Libanonské republiky*“. A dále: „*V rámci rozhodování ve věci v pokračování zajištění a zejména při stanovování lhůty zajištění správní orgán přihlédl zejm. k předpokládané složitosti řízení a rovněž k tomu, že do současné doby na ŘSCP nebyla ze strany Velvyslanectví Libanonské republiky zaslána oficiální odpověď k ověření totožnosti cizince. V případě ověření totožnosti cizince a vystavení náhradního cestovního dokladu ze strany Velvyslanectví Libanonské republiky, bude ŘSCP následně činit kroky k přípravě realizace správního vyhoštění shora uvedeného cizince z území členských států Evropské unie (zabezpečení policejní eskorty, příp. zabezpečení ubytování pro pol. eskortu, zajištění letenek). Na základě těchto zjištění správní orgán přistoupil k prodloužení zajištění Vaší osoby do 3. 12. 2022, toliko 2 měsíce, tedy správní orgán zohlednil přiměřenost zásahu maximálního šetření jeho do práv a svobod zajištěného s cílem ho co nejmenší měrou omezovat.*“
25. Žalovaný tedy důvodně dospěl k závěru, že „*chování žalobce dostatečným způsobem prokazuje důvodnou obavu, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, přičemž současně existuje důvodná obava, že se před správním orgánem bude na území skrývat, respektive bude chtít neoprávněně vycestovat do Německa tím mařit a ztěžovat ukončené řízení o správním vyhoštění.*“ Z těchto důvodů žalovaný přistoupil na místo

uložení mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření přímo k prodloužení zajištění žalobce.

26. Žalobce žalovanému rozhodnutí vytýkal nedostatečné odůvodnění konkrétní délky prodloužení zajištění. Při posouzení této námitky odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Podle něj je nutné uvést *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“* A to proto, aby soud měl možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné.
27. V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (str. 5 a 6) žalovaný poměrně podrobně popsal, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce. Pravdou ovšem je, že přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu vyhoštění neuvedl. V této souvislosti odkazuje krajský soud na další judikaturu obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44, *„požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.“* S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Vždy je totiž třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Pro žalovaného může být v některých případech obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Šlo by proti smyslu odůvodnění, pokud by žalovaný bezpodmínečně musel v rozhodnutí o zajištění učinit určitý časový odhad, který by ale vůbec neodpovídal skutečnosti. Shora uvedenému požadavku by tak sice formálně dostál, ale po stránce faktické by pro zajištěného taková informace žádný význam neměla.
28. O snaze žalovaného dodržovat v průběhu správního řízení zákonné požadavky svědčí i to, že dne 27. 10. 2022 opětovně provedl prověrku stavu věci a realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce do Libanonu, kdy telefonicky kontaktoval Ředitelství služby cizinecké policie, odbor správních činností, oddělení zjišťování totožnosti, evidence nežádoucích osob a vyhoštění se zjištěním, že stále probíhá komunikace s příslušnými úřady Libanonu. Bylo zjištěno, že veškeré podklady k ověření totožnosti žalobce byly zaslány do Libanonu včas. Do současné doby nebyla ovšem ze strany libanonských úřadů totožnost ověřena. K tomu žalovaný důvodně podotkl, že plnění povinnosti libanonských úřadů nemůže žádným způsobem ovlivnit a urychlit.
29. Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť důvody zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců i nadále trvají.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu,

kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. listopadu 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně